

”רבי עקיבא אומר:

**וְאַהֲבַת לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ זֶה כָּלל גָּדוֹל בַּתּוֹרָה.
שלא תאמר, הואיל ונתבזיתי יתבזה חבירי עמי
הואיל ונתקללתי יתקלל חבירי עמי”**

(בראשית רבה, פרשה כד, סימן ז).

מקור הביטוי בציווי המצוי בתורה:

**”לא-תקם וְלֹא-תטֹר אֶת-בְּנֵי עַמֶּךָ
וְאַהֲבַת לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ אֲנִי יְהוָה.”**

(ויקרא יט, פסוק יח).

גיליון מס' 2513 י'ב אייר תשע"ח * 27 באפריל 2018

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il

לכל החברים שלום,

השבוע, ביום חמישי בערב וביום שישי בבוקר, נקיים הצבעה מיוחדת בקלפי, ואנחנו זקוקים מאד להשתתפותכם בהצבעה.

הנושאים העומדים על הפרק:

1. בחירת מנהל קהילה חדש

2. שינוי במבנה הארגוני.

נושא השינוי במבנה הארגוני מצריך שינוי בתקנון הקיבוץ ולכן אנחנו זקוקים לרוב מיוחד של מצביעים.

שימו לב: כול חבר כולל חברים בעצמאות כלכלית רשאים להצביע מאחר ומדובר בתהליכים חברתיים ולא בנושאים כלכליים.

כולכם מוזמנים ומתבקשים להגיע, להצביע ולהשפיע.

לפרטים נוספים, ניתן לפנות לכול אחד מחברי ההנהלות.

תודה – רוי – יו"ר המועצה

"רצונו של אדם כבודו"

הציבור מוזמן להרצאה בנושא ייפוי כוח

שיוצג ע"י עו"ד לארי גולדשטיין

ביום שישי 18/05/04 בשעה 10:00 בבוקר במפגש.

הנושא חשוב ורלוונטי גם לצעירים שבינינו, כמובן שגם בנים שגרים מחוץ לכפר הנשיא מוזמנים להגיע עם הוריהם לשמוע ולקבל פרטים משמעותיים וחשובים שיעזרו בהחלטות שיש לקחת בנושא.

תזמינו את מי שרלוונטי עבורכם ובו הייתם בוחרים כמיופה הכוח שלכם ברגע האמת.

פורסם הסבר ראשוני לקראת ההרצאה בדף מידע . בברכה איילת מרום

עבר שבוע מאז פטירתו של שבי חברנו היקר. מחבקים אותך ציונה ואתכם מירית ולוטן וכואבים עימכם. בית כפר הנשיא.

אבא

לא רוצה להיפרד.

לא ממך.

איך אפשר להיפרד מהנשמה התאומה שלי, הלב שלי?

מי ייתן לי את החיבוק החם והמכיל כשאני מגיעה הביתה, ויחייך חיוך מאוזן
לאוזן, כאילו שנים לא נפגשנו?

איך כל פעם שהייתי מתקשרת היית אומר לי "בדיוק חשבתי עלייך, איזה חיים
ארוכים". וכשאתה היית מתקשר, זה היה בדיוק אותו הדבר. כי פשוט קשה
להסביר עד כמה אתה חלק ממני. הנשמה שלי. מרגיש אותי מרחוק וקורא אותי
בלי שאצטרך להגיד מילה.

מי שמכיר אותי יודע עד כמה אני קשורה אליך, קשר שאי אפשר להסביר
במילים. תמיד הייתי מתגאה בך- בכל מקום וזמן.

ועכשיו, עכשיו כואב לי. לקחו לי חלק מהלב.

אני לא יכולה להיפרד ממך, זה לא הגיוני, לא עכשיו.

כמה ניסיתי להסביר לך בימים האחרונים שאתה חזק וגיבור, ושאני יודעת
שעשית בשבילי הכל. בכוחות אחרונים ענית לי שגם אתה אוהב אותי. וכל הזמן
ביקשת, שהכי חשוב לך, שאשמור על איתי. כמה חיכית לו, ואיזה כיף היה
לראות את החיוך שלך כשראית אותו, גם כשכבר שום דבר לא שימח אותך.

אבא,

איך ממשיכים מכאן?

אתה לצידי בכל שלב בחיים, לא עזבת אותי לרגע.

אז מה עכשיו?
 מי ישמור עלי? עם מי אתייעץ? מי ירגיע אותי?
 זה לא אמיתי שאתה לא פה, נכון?
 ומה נגיד לאיתי? איפה סבא שבי שהוא כל כך אוהב ומחובר אליו?
 אני יודעת ובטוחה שאתה שומר עליו ועל כולנו מלמעלה.
 אבא, תשמור על אמא, ותדע שגם אם היה לה קשה, היא לא עזבה אותך ותמיד
 אהבה ותאהב אותך ורק אותך.
 אני לא יודעת איך ממשיכים מכאן, איך מתחילים חיים בלעדיך, אבל אני יודעת
 שבזכותך אני מי שאני היום, ושתמשיך ללוות אותי תמיד, כי יש דברים שאי
 אפשר להפריד ביניהם.
 אבא שלי, שבישון שלי,
 נח על משכבך בשלום.
 מקווה שאתה עם סבתא שכל כך התגעגעת אליה, ושהיא שומרת עליך.
 אוהבת אותך,
 והלב כואב מגעגועים.
 מירית, מיתוש שלך.

שבתאי

"שאי עיניים וראי כולם נקבצו ובאו לך, חי אני, נאום ה', כי כולם כעדי תלבשי ותקשרים ככלה"

המלבי"ם מסביר: אל תביט אל צד אחד רק סביב סביב, כי בא הקיבוץ פתאום מארבע רוחות השמיים וראי איך "כולם נקבצו, באו לך" והם שני דברים מפליאים. הקיבוץ מן הפיזור הגדול ולכן כולם נקבצו.

שבי,

ראה איך כולם נקבצו ובאו לך להעריך ולהוקיר את זכרך ופועלך "יציאתו של צדיק עושה רושם". מרגישים בחסרונו, מרגישים ריקנות, ואקום, חלל ריק, אבל אישיותך ממלאת חלל זה.

שבי נפטר בפרשת "תזריע-מצורע", פרשה המדברת בעיקר על חטא לשון הרע שבגיננו מקבל אדם את נגע הצרעת. לא בכדי שבי נפטר בשבת זו, אלא ללמד את כולם ששבי היה דוגמא ואבן דרך בהיפוך מוחלט של אדם המדבר לשון הרע, על כל בריאה ובריאה, חי, צומח ואפילו דומם.

אחת מני רבות מתכונותיו של שבי מיוחסת לאהרון הכהן שלמרות ששני בניו נהרגו כתוב: "ויידום אהרון", כן גם שבי קיבל עליו את דין המחלה.

שבי, זכרך לא ימוש מלבנו לעד וזאת מעיד הכתוב ששלמה המלך אמר: "טוב שם משמן טוב". שמן טוב הוא השמן שמדליקים בבית המקדש, לכן שמו הטוב של האדם טוב יותר מהשמן הטוב.

מעיד דוד המלך שאדם ההולך תמים, פועל צדק ודובר אמת בלבבו לא יימוט לעולם.

"צל עץ תמר ואור ירח, ומנגינת כינור תקסים את הלב."

"נדם כינור נחבא ירח".

יהי זכרו ברוך

משה מזרחי / אחיו

שבי יקר, חבר וידיד,

הגעתם "גרעין דרום" לקיבוץ בארי בשנת 1968.

לאחר השירות בנח"ל עם הגרעין בחרת, יחידי מהגרעין להישאר בבארי.

אהבת את בארי כבית ובחרת להישאר כחבר מהשורה.

רק ציונה שלך הצליחה להוציא אותך מבארי לכפר-הנשיא, האהבה שלכם ניצחה.

זוכרת איך כל השנים שמרת על קשר איתנו.

אתה חבר יקר וידיד אמת, נעים הליכות עם לב זהב

בכל השנים לשהותכם בכפר-הנשיא ארחתם אותנו בכל הזדמנות, אהבתי לבוא אליכם.

אתה בלבי תמיד,

יהי זכרך ברוך.

אהובה עצמוני / קיבוץ בארי

הנסיעה לצפון מעולם לא היתה עצובה - תמיד בשמחה!

דוד שבי , האהוב שלי , אתה כוכב הצפון שלי!

כל הזמן, כל חיי, כל כך הרבה זיכרונות משותפים, כבר מהילדות מציפים אותי, תמיד בכניסה לקיבוץ ההתרגשות היתה בעיצומה, השער הצהוב שנפתח ואיתו הקיץ הנפלא שמחכה לי, בבריכה, בחדר אוכל, במשחקים עם מירית ולוטן .. מתנות שקנית לנו! תמיד הכרת לנו את הארץ ולקחת אותנו לרמת הגולן, לירדן, לכל מקום..

בשירותי בצפון טרחת להגיע לכל בסיס, לעכו , לצלמון .. לבקר אותי ולהביא לי דברים, אפילו טלוויזיה הבאת לי לבסיס , עמדת ככה בש.ג, עם מכנסי עבודה וסנדלים, ואני יורדת את הירידה לקראתך, כל כך שמחה שבאת! גם בבגרותי שמחתי כל כך לבוא עם הילדים שלי, נוסעים לצפון לדוד שבי מהקיבוץ! בגאווה גדולה!

רותם כל כך אוהב אותך! מכולם התחבר אליך! ברגש וגם באהבתכם המשותפת למכבי תל אביב! זוכרת איך שיחקת איתו במגרש.. היית כבר עייף.. והוא המשיך בשלו, עוד ועוד בעיטות.. ואתה למרות הקושי, המשכת איתו בהתלהבות ושמחה כדי שלא יתאכזב!

דיברנו לאחרונה ביומולדת שלי ואיחלת לי מזל טוב – כרגיל אמרת לי "דודה אפרת" במעין נימה מצחיקה כזאת, ככה אתה קורא לי .. ככה אזכור אותך – מלא ברגש, בנתינה, באופטימיות , בסבלנות, באהבת הארץ, באמונה!

שמור עלינו מלמעלה, על אמא שלי, שלח לה כוחות להתמודד עם הקושי והכאב הגדול! שמור על אחותי חן שבשבילה המקום הזה ואתה, מקום של צבירת כוחות, של תקווה! וכך יהיה, אחותי, יהיו לנו שמחות!

שמור על מירית שנתנה את כל כולה אליך, ועל לוטן ועל ציונה!

אוהבת אותך לנצח!

אפרת.

שבישון שלי,

והנה אני שוב כותבת כאן ברגע כזה. למרות שזה נראה לי לא מתאים, כנראה שמצאתי בזה נחמה מסוימת...

שבישון שלי, איך בכלל אפשר להיפרד ממך? כנראה שאי אפשר.

נשמה כזאת גדולה, היית בלב של כולנו, בכל אחד נגעת ועל כל אחד השפעת, בדרך המיוחדת שלך... תמיד מואר מבפנים ומבחוץ, תמיד תמיד מחבק, אוהב, דואג, מטפח, ובעיקר משמח וממלא בכוחות מחודשים. ממלא באופטימיות, באהבת החיים, באהבת חיים, באמונה (ולא משנה מהי...), באמת בכנות, בדרך ארץ, בנתינה, בקבלה, בסובלנות, בתקווה ובכוונה פנימית לשאוף קדימה.

לפני כמה ימים מישהו סיפר שכשהגעת לקיבוץ והלכת לעבוד מצאת חלק שעבורם היה "חסר שימוש", אבל עבורך היה בעל ערך ומיד הפכת אותו לעציץ מלא בפרחים, כך גם עם כל דבר וכל אחד - ראית את הטוב, את היופי, הצמחת ודאגת שיפרח.

וכך תמיד הרגשתי לידך. אחותי אמרה לך שהמקום הזה שלך, שלכם, הוא מקור לכוח בשבילי והיא צדקה. בכל פעם שהגעתי התמלאתי מבפנים, גרמת לי לראות את הטוב, לחשוב נכון, להאמין.

שבי שלי, לא ממש היה לי זמן להגיד לך שלום... אולי כי מישהו שם למעלה הבין שאני לא באמת רוצה להיפרד. המחשבה שלא אוכל לפגוש אותך שוב לא עזבה אותי בכל הימים האלה. אבל מאמינה ונאחזת בידיעה שהפסקת לסבול, שעכשיו אתה שלו ושקט. כנראה מסתכל עלינו מלמעלה ואומר: "חן, חן...תחייכי אל העולם והוא יחייך אלייך, אנא בחיבק".

דוד שלי, שבישון שלי, אהוב לבי ונשמתי, תודה על הכל, תודה שהיית מורה דרך, מורה לחיים, מלאך שומר. הבטחתי לך שאשמור על מירית... בטח שמעת אותי, תדע שהיא גיבורה, לוחמת ואני גאה בה, היא הנשמה שלי. תודה שהיית נפש תאומה של אמא שלי, היא מתגעגעת אליך מאוד, אבל אני מבטיחה שנהיה שם בשבילה כמו שאתה היית. תודה שאתם מלמדים אותנו כל יום מחדש מהי משפחה ומהי אהבת אחים, אהבה עמוקה וטהורה. שבישון, תודה שהיית בשבילי כמו אבא, תודה שהיית אור גדול בלבי. הדרך שלך תלווה אותי לעולם, תמיד תישאר איתי. אני אוהבת אותך לעד, אני בחיבק. ועכשיו כשאתה עם האחיות היפות, תשירו את השירים שאהבתם, תתפללו ותבקשו ביחד שנדע מהיום רק בשורות טובות. אמן.

יהי זכרך ברוך. חן לוי (אחיינית)

אלבום ה 70 מוכן

בשעה טובה סיימתי את עריכת האלבום. האלבום מכיל 80 עמודי צבע, וכ- 1000 תמונות. מופיעים בו יותר מ 500 חברים מכל הזמנים, ילדים מכל הזמנים, ותושבי המקום. העבודה נמשכה יותר משלושה חודשים והיתה עבורי חוויה מהנה ומרתקת.

בשבוע הבא הוא יישלח להדפסה. קיבלתי עד כה 120 הזמנות מראש, מה שמאפשר לי להזמין עותקים במחיר 100 ₪ כל אחד. הזמנות אחרונה לראות אותו על המחשב שלי לפני הדפסה עד סוף השבוע, להביע דעה, להעיר הערה או להציע שיפור. לא מעט אנשים כבר ראו והעירו הערות חכמות.

מי שעוד לא הזמין ומעוניין, מוזמן לעשות זאת ע"י פנייה אלי באימייל או בווטסאפ. תושבי המקום שהזמינו ספר מראש יחוייבו דרך התקציב האישי בהנהלת החשבונות.

נורית

ו...אנחנו בדרך לחגיגות ה 70

כאן במשלוח הזה

אחד הדברים שהתבררו למשורר דן פגיס לאחר הגיעו לארץ כניצול שואה, היה שבכל פעם שניסה לחזור בשירתו אל ילדותו שלפני המלחמה, גילה כי כמעט שאינו זוכר ממנה דבר. כבר בספרו הראשון משנת 1959 הבחין המשורר שערפל השכחה "הַפֶּךְ סְפֹר חַיִּי לִי לְבָדוּתָהּ." בעוד שהרגיש כי ילדותו ניטלה ממנו באכזריות, את חוויות מלחמת העולם השנייה שקטעה אותה הקיף פגיס בחומת שתיקה מעשה-ידי. הוא סירב לדבר על חוויותיו עם איש, והצליח לתת להן ביטוי רק בשירתו. היות שסירב לדבר על הגירוש כל חייו, לא ידוע לאיזה משני הגירוש שיעברו יהודי רדאוץ נקלע פגיס בן ה-11.

כמעט שלושה עשורים מפרידים בין אותו יום ארור באוקטובר 1941, בו נדחס הנער מרדאוץ שברומניה עם סבו וסבתו אל קרון הרכבת העמוס בדרכם אל מחנה עבודה נאצי, ובין ההתמודדות הראשונה והישירה של דן פגיס המבוגר עם הגירוש שאליו נקלע ולא מבחירה.

הילד סֹרִין (דן) פגיס ברדאוץ, תמונה משנות השלושים

זה קרה לראשונה בספר השירה השלישי שלו, שהתפרסם בשנת 1970 בשם גלגול, שנתן פגיס ביטוי ישיר לשואה בשירתו. במחזור השירים הידוע בשם "בקרן חתום" המורכב משבעה שירים הממשיכים אחד את השני, הופיע שירו המוכר "כְּתוּב בְּעֶפְרוֹן בְּקֶרֶן הַחֶתוּם."

כָּאן בַּמְשָׁלֹחַ הַזֶּה

אֲנִי חוֹה

עִם הַבֶּל בְּנִי

אִם תֵּרְאוּ אֶת בְּנִי הַגָּדוֹל

קִין בֶּן אָדָם

תְּגִידוּ לוֹ שֵׁאֲנִי

שם השיר, שהעניק את השם למחזור השירים שבו הופיע, מרמז לקורא על רגע כתיבתו: לא דן פגיס המשורר המבוגר הוא שחיברו, אף לא הילד סֹרִין פגיס (השם בו נולד, ואותו עיברת עם עלייתו ארצה). השיר נכתב והתגלה, כביכול, על קיר קרון רכבת חתום הנשלח אל יעד לא ידוע.

הדוברת היא חוה, אם כל חי, והדמויות שהיא מזכירה בשיר הקצר מעניקות להתרחשות ההיסטורית הקונקרטית מימד על-אנושי, והופכות את הטרגדיה

האישית של האם ושל בנה לכתב אישום שמנסח צד אחד של האנושות כנגד צידה האחר. בצד כתב האישום נוכל להבחין אולי גם בניסיון להזהיר את הרוצח, לקרוא לו בשמו (קין), להזכיר לו את שיוכו המשפחתי (בְּנֵי הַגְדוֹל) ולהבהיר לו שהמעשה המפלצתי שהוא עתיד לבצע לא מוציא אותו ממשפחת האדם (קין בֶּן אָדָם), ולכן הוא עתיד לרדוף אותו – כמו אות קין, כמו הכתובת הכתובה בעפרון (תְּגִידוּ לוֹ שְׁאֲנִי... כָּאן בְּמִשְׁלֹחַ הַזֶּה) – לכל אשר יילך.

בסוף המלחמה התאחד הנער עם דודותיו ששרדו גם הן את התופת. המכתבים מאבא שהיגר כבר בשנת 1934 לארץ ישראל שכנעו אותו להגר בעקבותיו ארצה. בסתיו 1946 ירד פגיס מהאנייה "טרנסילוניה" בנמל חיפה. משעה שהתאחדו כל הנוסעים עם מכריהם על הנמל, גילה כי איש לא בא לקדם את פניו. מקץ כשנה בארץ עזב דן פגיס את בית אביו, איתו לא מצא שפה משותפת.

לאחר מותו של יוסף פגיס, הקדיש לו בנו דן מעין מכתב פרידה בשם "אבא". באחת הפסקאות חושף דן פגיס את הסיבה שבגינה נמנע שנים כה רבות מלעסוק במה שכינה "החרדות" שלו:

"הרי רשת החרדה והמצוקה והעלבון, הרשת הזאת רק חלליה הם עניינים קטנים כביכול, ענייני עבודה או ספרים או יחסים עם אנשים של עכשיו, אבל חוטי הרשת וקשרי קשריה הם אותו המוות ואותם היסורים [...]. הריהם מלווים אותי יום יום. בכל ערוגת פרחים מלבנית אני רואה קבר הרוגים המוני שקושט לאחר זמן, אפילו בשטיח בחדר, אפילו ב – מה עוד אני צריך לומר?

אתה, לפחות, מעולם לא ירדת כך. ראית אותי, חשבתי שהתעלמת ממני (גם הצלחתי להחביא את החרדות לפחות עשר-שנים-עשרה שנים אפילו מפני עצמי, זה פרץ רק אחרי אייכמן)".

השיר "כְּתוּב בְּעֶפְרוֹן בְּקֶרֶן הַחֲתוּם" מאת דן פגיס על אנדרטה במחנה ההשמדה בלז'ץ. צילום: ירק שולם

כל שאני מבקש עכשיו /אבישי פרלסון/פרו

כל שאני מבקש עכשיו
 זה לזכור למצוא יופי
 סביבי ובתוכי
 ולמצוא דרכים להגביר את היופי
 דרך ראייתו
 דרך חגיגת היופי הקיים
 ודרך הוספת יופי לעולם
 בכל דרך אפשרית
 יצירת מאכלים יפים ושולחן ערוך
 נר, פרח, מוסיקה נעימה,
 מילים יפות שבאות מליבי דרך גרוני ויוצאות מפי
 ריקוד, שירה,
 לנקות ולסדר ולארגן ולתקן
 בכל מקום שאני עובר בו
 פתיחת הלב ליותר קבלה ונתינה של אהבה
 בילוי בטבע, לבדי ועם האחד המכיל הכל,
 דרך נשימה מעמיקה
 דרך שתיקה
 דרך התפעלות מכל שקיים
 עלה, ענן, אבן, מים
 אדמה, אש, אויר, גשם
 שמש, אינסוף הכוכבים, לבנה חרמשית
 קו האופק, זריחה, צבעי השקיעה
 עץ, פרי, צליל הנחל וציוצי הציפורים...

איך קורה שאנו שוכחים להתפעל?
 איך קורה שאנו מקבלים, כמובן מאליו,
 את נס החיים ופלא הבריאה?
 הרי כהרף עין הכל משתנה וחולף עובר לו...
 איך זה שאנו נותנים לאבק השיכחה והעצלות
 והציניות והכעס והקנאה
 לכסות את עינינו ונשמתנו
 ולתת לעצמנו לסבול
 במקום להתנער ולהשתחרר ולהתפעל?

כשאני כועס על האחר או על עצמי,
 אני הוא שסובל את תוצאות הכעס.
 כל רגש שלילי חרב פיפיות הוא.
 כל מחשבה שלילית על פוליטיקאים או שכנים
 או אלו-שנחשבים-לאויבים
 פוגעת בעיקר בי
 זה הבוחר להאמין למחשבות השליליות,
 לשפיטה העצמית, לפקפוק,
 לפחד, לטינה ולתחושת הניתוק.

כל רגע בו אני בוחר לומר תודה על הקיים,
 להיות נוכח כאן ועכשיו,

להבחין ביופי

חיצוני ופנימי

לשמוח על חיוך או נבט או יצירת אומנות
 ולבטא בדרכי את שמחתי אהבתי ובירכתי...

בזה הרגע טמונה ההצלחה וההגשמה

של חיי חופש

חיים של משמעות.

אבישי

פצימות ב"לב הקיבוץ" / רחלי ומעין

הימים זורמים להם בין חום הקיץ לגשם פתאומי של חודש אייר, בין חג לעוד חג. ואנחנו בלב הקיבוץ מרגישות שהגיע הזמן להתקדם ולפתח ולחדש דברים בלב הקיבוץ. לכן התחלנו להעביר בעזרת מעייני את הזיג בוקס וכל יתר הצידוד שהתחיל להצטבר ב"מטבח" של פעם.

אורי הדר לקח על עצמו לגייס כמה אבות, על מנת לסייע להכין את המטבח לקלוט את אולם הספורט. אז אבות (כן הדגש הפעם על אבות), אל תמתינו שאורי ייצור קשר איתכם, הפשילו שרוולים וצרו קשר עם אורי.

עד שכל זה יקרה ויתחילו גם להפוך את הגג של המטבח לגג סולרי, דבר שיגרום לכך שיהיה אטום וימנע חדירת נזילות של גשם פנימה למטבח, כמו שזה קורה היום. כאשר הגג הסולרי יושלם וייכנס לפעולה, נארגן בעזרת ביטול את הנגרייה והיא תהפוך להיות אחד ממרכזי הרווח של הקהילה. כדי שכל זה יקרה, סיכמנו עם אלי שהנושא של חדר ספורט והנגריה יובא לאישור בהנהלת הקהילה, והדבר יקרה בקרוב.

ומאחר ואנו ממש רוצות לקדם את בית הקפה לקראת הקיץ, פנינו להנהלת הקהילה בבקשה לאשר את העברת המועדון ללב הקיבוץ, לחלק הגדול הפונה לעבר הבריכה, כולל מחיצה ומטבחון קטן שכולל גם כיור שיאפשר שטיפת כלים. כל מי שמעוניין להבין יותר את התכנית או להציע רעיונות, מוזמן לדבר עם רחלי ואיתי. בנוסף לכך בעוד שבוע אנחנו מארגנות ערב חברתי בנושא זה וכולם מוזמנים לבוא למועדון ולהשמיע את קולם.

לקראת הקיץ, ישבנו רחלי ואני וחשבנו איך נתארגן לפעילות מאחר ויש בריכה וחופש גדול וילדים. אנו מזמינות כל מי שמעוניין לדבר על מקומו של לב הקיבוץ בקיץ, לדבר איתנו, לחשוב איתנו ביחד, לבקש בקשות אם ישנן כאלה, כל זאת על מנת שנוכל לפעול במשותף.

בסוף השבוע בשבת 28.4 בשעה 11:00 בבוקר, מתקיימת פתיחה חגיגית לתערוכת ציורים של רונה אנגלסברג "השתקפויות במים". בפתיחה רונה ובני משפחה ינגנו וינעימו את זמננו. לצערנו מופע המחול שהיה אמור להתקיים לאחר מכן בוטל, בגלל שאחת הרקדניות שברה את ידה, ולכן מופע המחול לא יתקיים. אולי בהזדמנות אחרת.

פעילותנו בשבוע הבא:

- ביום שני ייפתח לב הקיבוץ בשעה 16:00 וארוחת ערב תוגש בשעה 17:15 כרגיל.
- ביום שלישי יתקיים ערב חברתי בנושא "סיפורי מקום", והפעם עם צילה. המועדון ייפתח בשעה 20:00. מי שלוקח חלק בערב מדווח על ערב מרתק ומלא עניין. הציבור מוזמן.
- ביום רביעי נחגוג את ל"ג בעומר על הדשא ליד האולם, מול הכניסה הצפונית מהמדרגות העולות לדלתות הזכוכית. יהיו כמה מדורות במקביל, כאשר בכל מדורה יתרחש משהו אחר. יהיו תפוחי אדמה מפויחים, נקניקיות, מרשמלו ושירה סביב המדורה. כולם מוזמנים להגיע חמושים בקשתות וחיצים. כל הציבור מוזמן.
- ביום חמישי לב הקיבוץ ייפתח בשעה 16:00 ובשעה 17:15 תוגש ארוחת ערב.
- ביום שישי קבלת שבת בשעה 18:00.

פרטים נוספים יימסרו ב'מקומי'. להת' מעין ורחלי

לחברי הקהילה שלום / גיא וגנר

לאחר כשנה בתפקיד מנהל הנוי, אני מביא הסבר כללי על עבודת הנוי בקיבוץ, כפי שאני מבין אותה ומדווח על מצב הנוי בתחומים השונים ותכניות להמשך.

תפקיד מנהל נוי דורש שמירה על איזון עדין בין טיפול בטווח הקצר- ניראות גבוהה, שטח נקי מפסולת, עשבייה, וכד', לבין הטווח הבינוני והארוך- טיפול מקצועי בזמן הנכון בעצים צעירים ובוגרים, ניהול מדיניות המובילה לחיסכון במים (התאמת צמחיה, תחזוקה ושדרוג מערכות השקיה), פיתוח נוי בשטחים חדשים ועוד ועוד. במצבנו הכלכלי המתגבר, האיזון חשוב במיוחד, כי אין באפשרותנו לתת את הטיפול האופטימלי, בו זמנית לשני התחומים (טווח קצר וטווח בינוני-ארוך), אך חובה עלינו לטפל בשניהם. כדאי גם לזכור שהזנחה זמנית של תחום הניראות (לצורך ביצוע משימה נקודתית לטווח הארוך) גורמת נזק אסתטי, הפיך, שתיקונו זול ומהיר, בעוד שהזנחת הטווח הארוך גורמת נזק בלתי הפיך עם עלויות שיקום גבוהות. לציבור הרחב, שאינו מצוי בתחום הגינון, קשה להתייחס לאיזון העדין שתיארת, וכך מתקבלות תלונות בסגנון "הנוי בקיבוץ מוזנח"- כאשר מצטבר גזם או עשבייה במשך כמה שבועות, בשעה שהצוות עסוק במשימה חיונית לטווח ארוך.

דוח מצב ותכניות להמשך

- צמחיית בר: בחורף האחרון, לראשונה (?) בתולדות הקיבוץ, כמעט ולא ריססנו למניעת נביטה, והתוצאה – קיבוץ ירוק באביב, עם הרבה פרחי בר, ושטח נקי מחומרי הדברה רעילים, אך גם - צמחיה גבוהה (ומאיימת). בימים אלה אנו מסיימים את כיסוח צמחיית הבר החורפית (לפני התייבשות, וכך אין סכנת שריפות). אכתוב בהרחבה על הנושא במכתב נפרד.
- טיפול בעצים: בחורף האחרון ביצענו, בעצמנו ובעזרת קבלן, סבב גדול של טיפול בנוף הגבוה (גיזום עצים גדולים). סבב נוסף מתוכנן לקיץ-סתיו 2018. עד כמה שהספקנו (-החורף נגמר מוקדם-) בוצעו גם גיזומים לעיצוב עצים צעירים. כל העצים מגיזום וכריתות שמצטברים אצלנו, עומדים למכירה להסקה. פרטים אצלי.
- דשא חד"א: מערכת ההשקיה הישנה הפסיקה לתפקד (כבר לפני כשנתיים או יותר), וכתוצאה מכך חלקים מהדשא התייבשו לחלוטין. בעתיד מתוכנן שיקום הדשא כולל מערכת השקיה חדשה.
- חצרנות: נקבע מסלול מעודכן לאיסוף גזם ופסולת גושית, הכולל את כל הקיבוץ. לאורך המסלול יהיו נקודות איסוף מוגדרות שיפורסמו בקרוב.

גזם ופסולת ייאספו מנקודות אלה בלבד. בבקשה מכולם, להשאיר בחוץ רק גזם ופסולת גושית, ללא חיתולים, גרביים, תכולת דירה, פסולת בניין וערימות עפר.

- שיטה כחלחלה (תזכורת: מין עץ פולש, שתלטן, אצלנו התבסס בכמה איזורים ומאיים על הנוי): התחלנו בפעולות לביעור השיטה- כריתת עצים בוגרים והדברה כימית במריחה (לא ריסוס), אך אנו צריכים את עזרתכם: מי שיש לו עץ כזה בחצר, מתבקש לכרות או לעקור אותו בהקדם. השיטה פורחת באביב (עכשיו) ואז מפיצה זרעים ומתפשטת לשטחים נוספים (ללא התחשבות בפרצלציה).

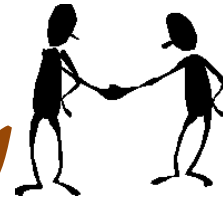

למעלה: תמונות של שיטה כחלחלה.

- פיתוח: במסגרת פרוייקט "מכיכר לכיכר" סיימנו שתילת 60 עצים חדשים, באיזור הכיכר (אלונית) ובהרחבה. באירועי ט"ו בשבט שתלנו עוד כ-90 עצים: מיני אלון, חרוב, שקדיה וכליל החורש, שניטעו בהרחבה ובפארק. כל 150 העצים החדשים יקבלו השקיה אוטומטית (בטפטוף), להבטחת סיכויי הצלחה מירביים. בקרוב מתוכננת גם שתילת הכיכר בהרחבה.
- זהו להפעם, המון עצים, שיחים ופרחי בר (תודה לאפרים!) פורחים כרגע בכל השטח, להנאתכם.
- הרבה תודה לגבי אורן שעוזר לנו בהתנדבות גם השנה - בכיסוח דשאים ציבוריים, איסוף פסולת ותיקון כלים.
- אפשר לפנות אלי בטלפון (בלי הודעה קולית), או במייל guyzik@gmail.com

גיא

נעים להכיר / מיכל אשחר

למרות שהשאלות זהות בכל שבוע, השבוע המדור קצת ארוך מהרגיל, פשוט ביקשתי מרג'י שתספר עוד ועוד, והיא זרמה עם זה. חשבתי שאני מכירה את רג'י וכמו תמיד גיליתי דברים חדשים, ומרתקים.

איך הגעתי לקיבוץ

אחרי התיכון הלכתי להכשרה בתנועת הבונים, שם הכרתי את ג'יי (ג'ייסון). הוא היה בהכשרה שנה לפניי, הוא בא לבקר חברים שלו, אז הכרנו. אחרי ההכשרה הלכתי לסמינר בלידס ללמוד הוראה כי ג'יי למד שם. אחרי הלימודים ביקשו מאיתנו לעבוד בתנועה. באותה תקופה התנועה קיבלה קריאה לשלוח לכפר הנשיא "בשר טרי" בגלל שכל כך הרבה אנשים עזבו בשנות ה-50, ואז הוחלט בועידת התנועה שהגרעין הבא – גרעין ה' - יילך לכפר הנשיא. אני כבר הייתי בהריון, ורציתי כבר לעלות לארץ כדי שהתינוק יהיה צבר. בדיעבד זה היה מאוד מטופש, כי אם הוא היה נולד באנגליה היה לו דרכון אנגלי.

מה אני עושה בחיים

כשהגעתי לקיבוץ, הייתי מטפלת בשלושה פעוטונים, בלי לדעת עברית כמו שצריך. אחרי 12 שנה נשלחתי לסמינר אורנים ללמוד להיות מורה למלאכה. אח"כ עברתי לצריך הסטודיו, המשכתי ללמד ילדים ועבדתי עם הנעורים. עכשיו אני בפנסיה, עושה לפעמים חוגי מלאכה עם ילדים, לימדתי את רוב בנות המשק איך לתפור Tedy bears. בצריך יש לי מרכז מיחזור של בגדים וכלי בית, הצוות שלי ואני ממיינות לבגדי ילדים ומבוגרים ושולחות ל"פתחון לב". אני לוקחת כל יום אוכל שנשאר מהגנים ומביאה למי שמוכן לקבל. אני מארגנת הרבה פסטיבלים בקיבוץ וזה מה שאני הכי אוהבת לעשות. חוץ מזה אני גם נשואה כמעט 60 שנה, מטפלת לפעמים בנכדים שבארץ, ולומדת ציור באיילת השחר.

קרובי משפחה בקיבוץ

ג'י (ג'ייסון) בעלי. הוא מאוד סבלני אליי.

כמה מילים על הקיבוץ

הקיבוץ גידל אותי ועיצב אותי. בבית לא הייתי צריכה לבשל, לשטוף, לסדר את המיטה, כלום כדי לקיים את עצמי. כשהגעתי לכאן לא ידעתי לנקות כלים או רצפה. לימדו אותי הכל, אני זוכרת את הפעם הראשונה שאמרו לי לנקות ולא הבנתי בכלל מה לעשות. הקיבוץ נתן לי הזדמנות לעשות מה שהייתי טובה בו כנראה – לארגן את פורים, הפסטיבלים – בשום מקום אחר לא הייתי מסוגלת לעשות את זה, בטח עם 6 ילדים. קיבלתי ואני עדיין מקבלת את ההזדמנות לעשות דברים שאני מאוד נהנית מהם, כמו למשל ה pot luck שאני מאוד אוהבת.

משהו שאני רוצה לספר

נולדתי במצרים. אבא שלי היה מהנדס ועבד בצבא הבריטי, מיד אחרי שהוריי התחתנו הוא קיבל ג'וב במצרים. נולדתי שם שנה אח"כ, ושם נולדה גם אחותי. ואז התחילה המלחמה ונשארנו שם, יצאנו ממצרים באוניה האזרחית הראשונה אחרי המלחמה, ב 1946, אחרי שניקו בים התיכון נתיב בטוח ללא מוקשים. במצרים גדלנו כמו נסיכות, ואז חזרנו לאנגליה שהיתה הרוסה לגמרי אחרי המלחמה, גרנו עם סבא וסבתא ודוד בדירה קטנטנה במזרח לונדון. זה היה שינוי גדול.

יש לי שישה ילדים בארץ ובעולם: אבישי בפרו, מנהל עם אשתו בית יתומים ליד קוסקו, ניר ומשפחתו באורגון, ארה"ב, אורן והמשפחה שלו בקיבוץ יחד בגליל, רותם ומשפחתה בקליפורניה, ארה"ב, ענבל עם המשפחה בתל אביב, רביב חבר בקיבוץ סמר עם משפחה שם בערבה. אני מתגעגעת לילדים שבחו"ל אבל זה שהם שם, נותן לי הזדמנות לנסוע לבקר אותם, ובאותה הזדמנות לטייל במקומות הכי רומנטיים ואקזוטיים בעולם השלישי.

ציירה: רג'י

משולחן העורכת / שושנה שרקי

ל"ג בעומר

ל"ג בעומר הוא יום שמחה מסורתית, הנובע ממנהגים ואירועים היסטוריים שונים. זהו היום השלושים ושלושה (ל"ג) לספירת העומר, שחל על פי הלוח העברי בתאריך י"ח באייר.

על פי המסורת מפסיקים היהודים את אבלותם בל"ג בעומר או מיד עם צאתו. זה היום בו נפסק מותם במגפה של תלמידי רבי עקיבא.

- בין המנהגים המרכזיים בל"ג בעומר:
- הילולת בר יוחאי, שנהוגה מהמאה ה-16.
- הדלקת מדורות, בעיקר בארץ ישראל
- הדלקת נרות ומשואות, וקריאה בזהר
- מחנאות ומשחקי חץ וקשת
- הילולות מרכזיות נוספות בישראל, שנגזרו מהילולת בר יוחאי:
 - הילולת רבי מאיר בעל הנס בטבריה בפסח שני
 - הילולת שמעון הצדיק בירושלים
 - הילולת רבי עמרם בן דיוואן במרוקו
- הילולה במערת אליהו הנביא, שהתקיימה במאה ה-19 והייתה דומה להילולת בר יוחאי. בהילולה זו הגיעו הספרדים, עם מיעוט אשכנזי, ממרחק על מנת לשהות ולרקוד יומיים או שלושה.
- עליות נוספות לקברי חכמים וצדיקים, בישראל ובגולה. עליות לקבר היו נפוצות בעבר בעיקר במגרב.

על הילולת רבי שמעון בר יוחאי נאמר:

מי שלא ראה את שמחת ל"ג בעומר על קברו של רבי שמעון בן יוחאי במירון לא ראה שמחה מימיו, שישראל עולים לשם בהמוניהם, בחגיגה בשירים ובכל כלי שיר ובאים מכל המקומות מערי אלוקינו ומארצות אדום וישמעאל ועומדים שם לילה ויום ולומדים... ומתפללים ואומרים מזמורים.

**וכשתאסר סביב הא
יפים אמהות ואבות
מי יתן ויהיה לה חלף קירוב אהבות.**

